

Sajtónapi ünnepség

Aranytollak újságíróknak

Szombaton — a magyar sajtó napja alkalmából — ünnepi ülést tartott a Magyar Újságírók Országos Szövetségének választmányja a MUOSZ székházában. Pálffy József elnök köszöntötte az ülés résztvevőit, majd Komját Irén, a szövetség alelnöke mondott beszédet. Ezután Kékesdi Gyula, a szövetség aranytoll-bizottságának elnöke átadta az Arany Emléktollakat, amelyekkel a MUOSZ választmányja a szocialista újságírókban kifejtett több évtizedes tevékenységüket ismeri el.

Az idén 13 újságíró kapott Arany Tollat: Benamy Sándor, a Magyar Rádió nyugdíjasa, hat évtizedes újságírói munkásságáért; Bence Mihály, a Haidú-Bihari Napló nyugdíjas munkatársa, 59 éves újságírói tevékenységéért; Bereh Ferenc, az MTI nyugdíjas

fotóriportere, fél évszázados munkásságáért; Cserei Pál, a Békés megyei Népújság nyugdíjasa, főszerkesztői tevékenységéért; Ránki Józsefné Farkas Klára, a Magyar Nemzet nyugdíjasa, fél évszázados újságírói munkásságáért; Fehér Gyula, a Magyar Nemzet nyugdíjasa, agrárújságíró területén végzett három évtizedes tevékenységéért; Földi Dezső, a Szövetkezeti Hírlap nyugdíjas főszerkesztője, több évtizedes munkásságáért; Grandpierre Lajos, a Haidú-Bihari Napló nyugdíjasa, három évtizedes újságírói tevékenységéért; Hegedűs B. Dániel, az MTI nyugdíjasa, három évtizedes újságírói tevékenységéért; Hevesi Endre nyugdíjas, a magyar sajtó területén végzett több évtizedes tevékenységéért; Pető Béla négy évtizedes sportújságírói tevékenységéért; Török Sán-

dor, a Család és Iskola nyugdíjas felelős szerkesztője, fél évszázados újságírói munkásságáért; Saád Béla, az Új Ember nyugdíjasa, fél évszázados újságírói tevékenységéért.

Ezután az újságíró-szövetség székházának Rózsa Ferenc-terében megkoszorúzták az első magyar legális kommunista lap, a Vörös Újság márvány emléktábláját.

Az ünnepség után a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatala és a Magyar Újságírók Országos Szövetsége fogadást adott az ünnepség résztvevőinek. A fogadáson részt vett Győri Imre, az MSZMP KB osztályvezetője és Bajnok Zolt államtitkár, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának elnöke, valamint a sajtószervek, a szerkesztőségek vezető munkatársai. (MTI)

Összehívták az országgyűlést

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa az alkotmány 22. paragrafusának 2. bekezdése alapján az országgyűlést december 17-én, csütörtök délelőtt 10 órára összehívta.

A Minisztertanács javasolja, hogy az országgyűlés tűzze az ülészak napirendjére a Magyar Népköztársaság 1982. évi költségvetéséről szóló törvényjavaslatot, valamint a külügyminiszter beszámolóját a kormány külpolitikai tevékenységéről.

Arannyal színezik az üvegeket Ajkán

Színes üveg olvasztására építettek új kemencét az ajkai üvegyeremben. A tervdokumentációt és a gyártási eljárást a nyugatnémet Tritschler cégtől vásárolták, s az NSZK-beli vállalat szakembereinek irányításával kezdtek meg a próbüzemlést is. A kemencében naponta hatszáz kilogramm aranypiros, rézpiros, arany-sárga, lila, zöld és kék színű ólomkristályt olvasztanak. Az aranyban játszó színeket valóban a nemesfémektől kapja az üveg. Minden olvasztáshoz 10 dekagramm színaranyt használnak fel. Ez önmagában is jelzi, hogy különleges és igen értékes termékekről van szó.

A tervek szerint főként külföldre szállítanak színes kelyheket, disztárgyakat.

Nagyjavítás az acélműben

Az öt napig tartó falazatjavítás befejezése után szombaton ismét megkezdte a termelést a Dunai Vasmű konverter acélműve. Az úgynevezett konverter körte 65 centiméter vastag, tűzálló falazatát a szokásos két hét helyett öt nap alatt cserélte ki a Kohászati Gyárépítő Vállalat. A munka során 380 tonna hóálló téglát épített be. A kemenceépítési számunk munkaszervezést intezkedéssel gyorsították.

Őszintén, felelősséggel

Beszámoló taggyűlés a gázüzemben

A szegedi szénhidrogén-medencéből kerül ki a hazai földgáz termelésének több mint a fele. Ebből is következik, hogy a medence „lelke” a gázüzem. Evente hárommilliárd köbméter földgázt készítenek elő, indítanak el a fogyasztókhoz. A gázüzemben 220 ember dolgozik, többségük jól kvalifikált szakmunkás, technikus és mérnök. A pártalapszervezetnek 36 tagja van, mindannyian férfiak. Az alapszervezet titkára Radics István, aki 33 éves, olajipari technikus oklevéllel rendelkezik, s termelőmesterei beosztásban dolgozik.

A pártvezetőség beszámolóját élvezet volt hallgatni, mert mentes volt mindenféle frázistól. Kiderült abból, hogy nagyon lényegesnek tartották a gazdaságpolitikai munkát, a kezdeményező-készséget, s a dolgozók cselekvő részvételét. Úgy tűnt, hogy a gázüzem pártalapszervezete igen nagy önállóságot vár a pártcsoportoktól.

Három műszakban dolgoznak és folyamatosan. Ezért is jelent az ötnapos munkahét megszervezése több gondot, a pártvezetőség beszámolója evvel is foglalkozott. S azt is hangsúlyozta, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű terméket kell előállítaniuk. Az idei év eddig eltelt szakaszában már 20 ezer tonnával tetézték a fontosabb gáztermékek mennyiségét. Szóba kerültek olyan szakmai kérdések is, melyek általában termelési, vagy műszaki tanácskozáson természetesen: a mórhalmi kompresszortól a ferencszállási berendezésekig, a sarkadkeresztúri földgáz-tól a tmk-munkáig. Beszéltek az üzemi demokrácia helyzetéről, a műszaki fejlesztésről, az újításokról, az anyag- és energiatakarékoságról és általában a munkakörülményekről.

S amikor a pártcsoportvezetők kiegészítették a beszámoló minden párttagról névre szóló véleményt lehetett hallani. Nem volt pardon, mindenki „megkapta a magáét”. Nagyon alaposnak tűnt az ilyenfajta értékelés, a gazdasági feladatok elvégzése mellett megemlézték a társadalmi tevékenységet, a tanulást, sőt még a magánélet egy-egy területe sem maradt ki. A szegedi olajmedence pártbizottságának titkára, Papp György jó minősítést hozott a gázüzem alapszervezetének.

A fölszólalókat hallgatni élvezet volt. Csányi István szép szavakkal ecsetelte a

fiatalok munkáját, hogy azok milyen nagy agilitással, érdeklődéssel és szorgalommal, de közben veszélyes szakma iránt. A mai ifjúság számára valóban vonzó lehet az itt végzett munka, hiszen teljes embert kíván minden részlet, műveltséget, komolyságot, de viszonzásképpen megfelelő perspektívát, elfogadható jövedelmet kaphatnak. László Ferenc a pártcsoportok és az alapszervezet vezetőségének együttműködéséről mondott el megszívlelendőket. Szatmári András az üzemi demokrácia néhány kérdését feszegette. Sokan még zavarban vannak némely fórum vitájában, mások úgy vélik, hogy csak akkor „elő” a demokrácia, ha föltétlenül ellenvelemény is elhangzik, ha kell, ha nem. Szalai József megkérdezte, hogy mi történik azokkal a javaslatokkal, melyeket a felsőbb párt-szervezeteknek, illetve a gazdasági vezetőségnek címezték korábban.

Érdekesen elemezte a párttagok szakszervezeti munkáját Győrfy Tibor. A bizalmiakról szólva megjegyezte, hogy sok esetben a döntések előtt nincs idejük véleményt kérni tőlük, de az az igazság, hogy olyan vasok jelentéseket kell kézbe venniük, hogy már az első oldalnál elmeleg a kedvük az „arabul” irtaktól, s nem is lapozzák tovább az anyagot. A fizetések is szóba kerültek, nem is annyira a mennyiséget kifogásolták, inkább az arányokat az egyes munkakörök között. A műszakiak bérezése nem a legszerencsésebb — mondták. Félre kell tenni a tehetséges, jól képzett fiatalok ambícióit, előbbrelépését.

A munkakörök meghatározása sem mindig szerencsés. Példákat mondtak el, hogy a laboránsi teendőket a kútkézelők, vagy a termelők végzik, holott nem az ő dolguk. Végül Gyula és Valastyán Pál is részletesen elmondta a fölszólalásában, hogy néhány területen kiigazításokra van szükség. A pártbizottság titkára is szót kért, s barátságos hangon reagált több fölmerült kérdésre. Elismerte, hogy bérkérdésekben a legtöbb gondot valóban a műszakiak és a fizikai besorolásúak „léptéke” okozza, s a jelenlegi szabályozók sem oldották föl a korábbi anomáliákat. Kiderült, adódnak ellentmondások azért, mert a termelést közvetlen irányítók egy része a fizikai állományban van, másik részük pedig műszaki, vagy ki tudja

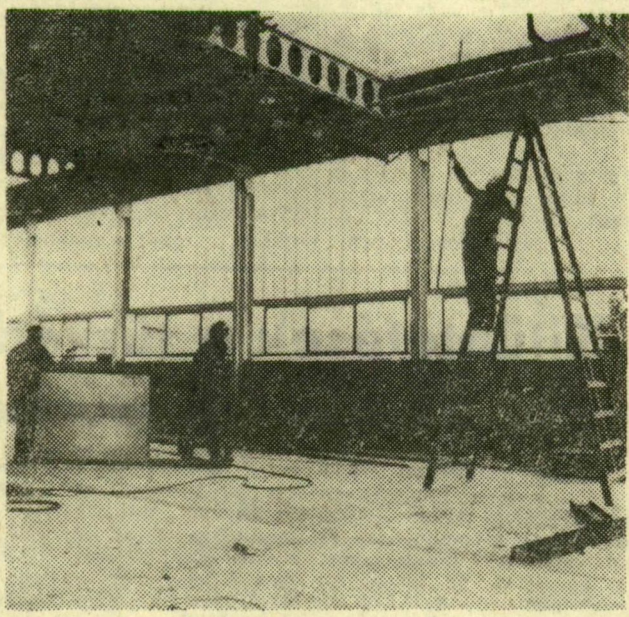
milyen elnevezésű „egyéb” kategóriában. De amikor pénzhez jutnak a béremeléseknél, mások a százalékok a különböző kategóriáknál.

A legelgondolkodtatóbb ezen a területen az volt, hogy senki sem érti pontosan az előírásokat. Csak egyszerűen tabutáknak benne. Azt sem tudják, ki vagy kik határozták így, s ha netán másképp, másfajta megoldást követnének, ki vagy kik ellenőriznék? Szólna-e, vétőzna-e bárki is?

Bár több mint két óra hosszáig tartott a taggyűlés, mégis olyan érzése volt az embernek, mintha csak tíz percet előbb kezdtek volna. Pergő volt, célratoró, érdekes és izgalmas, illő azokhoz, akik a teremben ültek. Kedves színlattal zárult a tanácskozás: Nagy Lászlónak, aki huszonöt éve tagja a pártnak, átadták a Központi Bizottság oklevelét, mások pedig, akik példáulan végeztek társadalmi munkájukat, pártmunkájukat, könyvtudalomban részesültek.

Gazdag István

Tanműhely épül

Nagy László felvétele

Ahhoz, hogy a szakmájukat magas szinten ismerő szakmunkásokat képezzék, elengedhetetlen, hogy a munka gyakorlati részét is maradéktalanul elsajátíthassák a tanulók. Tudják ezt a 11. számú AFIT-nál is, ezért saját erőből korszerű tanműhelyt építenek, amelyben karosszerialakatosok, autószerelők tanulhatják majd a szakmát. Modern diagnosztikai berendezésekkel is felszerelik a négy száz négyzetméter alapterületű oktatóhelyiséget, amely szakmunkások továbbképzésére is alkalmas lesz.

Az értelmes életért

Indokolt szerénység vezérel bennünket, ha a magyar sajtó napján nem önmagunkról, betűbillentyűkkel, mikrofonokkal, monitorokkal dolgozó újságírókról és nyomdászokról, rendezőkről és szerkesztőkről, hangmérnökökről és vágókról beszélünk, hanem az ügyről, amit szolgálunk és amelyre önkéntesen, nem formálisan, hanem szocialista kötelességtudattal felelküdtünk.

Ez az ügy a szocialista tájékoztatás ügye.

Volt, amikor talán okkal nevezték az újságírókat hazánkban is hivatásos dilettánsnak, írókisiparosnak, ólomlángossütőnek, mert maga a politika volt megkérdőjelezhető. Ma már hitele van hazánkban és külföldön a magyar szocialista tájékoztatásnak, mert hitele van pártunk és kormányunk politikájának. Szakadatlan erőfeszítéssel igyekszünk megszabadulni a szellemi konfekciózástól, amely rossz és használhatatlan sablonokkal, leegyszerűsítő, valószínűsítő képletekkel próbálja megmutatni az egyáltalán nem egyszerű, formákba, dogmákba nem szorítható életmozgást.

Miért beszélünk szakadatlan küzdelemről, amikor tudjuk, hogy a jó politika helyes tájékoztatáspolitikai elveket is vall: sehol és senkinél nem szívesség, hanem kötelesség a nyílt, az őszinte, a kellemetlen dolgokat nem megkerülő informálás, a beavatás.

Azért, mert furcsa, elfogadhatatlan, de magyarázható módon még elég sokan vannak olyanok, akik szívesebben és könnyebben fogadják el a kényelmesen használható kész formulákat, semmint maguk is gondolkodásra kényszerüljenek. Jócskán akadnak olyanok is, akik kőnél keményebb anyagba, valami különleges acélba véssett tízparancsolatokat követelnek a szocialista élet, a szocialista munka, magatartás fejlesztése érdekében a politikától, az újságírástól, a tájékoztatástól is. Mintha az élet, a szocialista építés olyan egyszerű volna, hogy idézetekkel, örökkévaló minősített tételekkel mindent megmagyarázhatnánk, mindent megoldanánk. Pedig így semmi. Ha Lenin ma élne, sok mindent tenne, de egy dolgot aligha. Önmagát sohasem idézné. Eppen ő tanít bennünket arra és ebben mutat leginkább példát a leninizmus, hogy a marxizmus nem más, mint tudományos válasz a kor új kérdéseire. Eppen Lenin emelte fel intően az ujját: „A szocializmust nem szabad ünnepi színekkel festett szentképként kezelni.”

Népnők, pártunk éppen annak köszönheti az elmúlt huszonöt esztendő sikereit, hogy folyamatosan visszatért ahhoz, amit látszólag már elvégzett, alaposan megbírálván a kísérletek gyengeségeit, gyatragságait. Alighanem legfőbb vívmányunk, hogy feltárjuk a hibáinkat és nyíltan beszélünk róluk, mert tudjuk: így, csak így van esélyünk a hibák leküzdésére is.

Nincs szégyellnivalónk. Nem azért nem dicsekszünk, hogy ezzel pótoljuk vívmányainkat, ország-világ előtt nyilvánvaló sikereinket. Megteremtettük a hont, ahol „nem sir a bánat”, ahol annyira a népé már az ország, a szocializmus, hogy „bárhová indul is, a cél felé halad”. Tiszteljük ezeket a sikereket, de nem ragad el bennünket olyan mámorító érzés, miszerint már tökéletesek vagyunk. Nem képzeljük, hogy nincsenek új és nagyon nagy gondjaink, szorítóan nehéz feladataink. Nem hisszük, hogy könnyedén átszökkenhetünk az új feszültségághalmok és azt sem gondoljuk, hogy mi vagyunk a követendő csodamodell.

Tudjuk — és ennek szellemében tájékoztatunk —, hogy az halad előre, akinek van képessége, rugalmassága figyelembe venni a szüntelenül és nem mindig kedvezően változó körülményeket, az eredményekből származó új igényeket, a ma és a holnap reális lehetőségeit. Az tud érdemre tenni, aki nem fojtja el vágyait, nem felejt el ember módjára álmodni, de aki soha nem téveszti össze a valóságot ábrándjaival. A korrekciós lépésekre, az önkontrollra a hatalom megragadásakor és a szocialista építés minden szakaszában ugyanúgy szüksége van a társadalomnak, mint az embernek a természetes mozgásra. Nem felejtjük el azt a történelmi tapasztalatot, hogy a baj akkor kezdődik, ha megakad a szocialista építés reformok útján való önfejlődése.

A tájékoztatás is abból indul ki, hogy a szocializmus történelmi vitalitása az emberek tömegeiben, a szocializmusban egyenrangú szövetségesek gondolkodó, vitaközlő és alkotóan cselekvő sokaságában gyökerezik. Hogy a szocializmus igazi megtartója és fejlesztője az emberek jóra fogott ereje. Minél mélyrehatóbb a forradalmi átalakulás, minél nehezebb és szövevényesebb a feladat, annál több erőre, annál nagyobb demokráciára, tehát annál alaposabb, pontosabb és gyorsabb tájékoztatásra van szükség.

De a tájékoztatás, a sajtó nem akar senki helyett gondolkodni. Korunk új kérdéseire együtt kell keresnünk a választ, a megoldáson együtt kell töprengenünk, fáradoznunk. A tájékoztatás sürgető és nehéz feladata megfűteni, információkkal megalapozni, véleményesével világgossá tenni ezt a közös társadalmi gondolkodást az okos és egységes cselekvés előfeltételét. Hiszünk, hogy a sajtó is sokat segíthet abban, hogy az emberek jól érezzék magukat társadalmunkban, a szocializmusban — beleértve a munkahelyeket is — és ennek eredményeként készek legyenek gondolkodni, cselekedni. Közös boldogulásunkért ne csak azt tegyék meg, amire kötelezik őket, hanem mindazt, ami a lehetőségük van.

Jel tudja minden újságíró, szerkesztő, tévé- és rádióriporter, nyomdász és hangtechnikus, újságképző és tájékoztatási szervező, hogy a cikkek műsorok önmagukban nem váltják meg a világot, de az élteti hivatásodatukat, hogy a hiteles, a jót pártoló szocialista sajtó, az emberközpontú tájékoztatás ki tudja tájékoztatni az ember életéről. És segítséget nyújthat ahhoz, hogy mindenki felkészültebbnek, egy kicsit erősebbnek is tudja magát napjaink próbára tevő küzdelmeiben. Így mindannyiunk élete érdekesebbé, érteimebbé válhat.

Soltész István, a Minisztertanács Tájékoztatási Hivatalának elnökhelyettese